

השגחה פרטית

דברי התעוררות וחיזוק וסיפורי השגחה מופלאים המתרחשים בימינו מתוך "קו השגחה פרטית"

פרשיות מקץ - ויגשו תשפ"ו • עלון מס' 178

השגחה שבועית

אבא, למה אתה לא מביא לי מים?

יהודי שמתמודד שח לפני את המילים האלו: למה? למה אני עובר כל כך הרבה? איך זה שאני מתפלל כל כך הרבה ולא נענה? משמים נזכרתי מסיפור שסח לי אבא של מושי, וזו תשובה נפלאה לכל השאלות. וכה סיפר לי האבא:

מושי היה בבית חולים. במצב טוב, ברוך ה', אבל היתה לו איזה בעיה, שכדי לפתור אותה הוא קיבל נוזלים דרך הוריד, והיה אסור לו לשתות. באחד מימי האישפוז, הילד בכה תמרורים וביקש, "אני רוצה לשתות! תנו לי מים! בבקשה!" עמיתי מהצד, ריחמתי עליו עד עמקי נשמת, ולא הבאתי לו את מבוקשו. זה היה קשה, אבל התמודדתי, הרי לא אחבל בתהליך הרפואי שהוא חייב לעבור. פתאום פנה אלי מושי באופן אישי ואמר לי, "אבא, רחם עלי, תן לי לשתות!"

העיניים שלי התמלאו דמעות, אבל אז תפסתי את עצמי ואמרתי לבני היקר, "מושי, אני אבא שלך. אני כל כך אוהב אותך, ואני יכול לעשות לך רק מה שטוב עבורך. אני רואה שקשה לך, מאוד קשה, אבל אני יודע ששתיה תזיק לך. אתה רוצה שאני - אבא שלך, זיקק לך? אני פשוט לא מסוגל".

לאט לאט הבכי שלו נרגע. הוא קלט את הרעיון והפסיק לבקש. הוא הבין, 'זה קשה לי, אבל זה הטוב עבורי'. וזו התשובה לאנשים שמתמודדים, ועוברים כל מיני מעברים בחיים. כשזוכרים שאבא המרחם יותר מכל מרחם, עושה לנו את זה, זוכרים גם שזה טוב. זוכרים גם שאם זה קשה לנו, זה קשה גם לאבא שלנו. אבא שבשמים עושה רק מה שטוב לבנו, והוא ישמור עלינו מכל מה שלא טוב, גם אם זה יותר קל, כי אבא שלנו הוא אב הרחמן. שנוזה לרחמים וחסדים נראים וגללים.

שבת שלום ומבורך
פינחס שפר

דברים שבלב

על פי השיעורים בספר חובות הלבבות "שער הבטחון"

מגיד מראשית, אחרית (ישעיהו מו)

על הבטחון. הוא מתהלל בזה שהוא יתרום, אבל באותם רגעים אין לו מושג מה ילד יום, ולמחרת המניות שלו צוללות מטה, הוא הופך לעני מרוד בן לילה ואין לו אפשרות לתת את התרומה הגדולה שהבטיח. מזהיר הפסוק הבא "יהללך זר ולא פיך", שמישהו אחר יספר שנתת כבר את הצדקה, אחרי המעשה, ולא אתה בעצמך לפני המעשה.

זהו 'אל תתהלל'. יום המחר איננו כרגע ואין שליטה עליו.

אז מה? לא נבטיח ולא נתכנן, ולא נחכה לדברים טובים שעתידיים להגיע? ודאי שכן, אבל רק בסייעתא דשמיא! אפשר וצריך לתכנן תוכניות, ולכל רעיון וכיוון להוסיף "אם ירצה ה'!" לא רק כמס שפתיים, לא רק לצאת ידי חובה ולומר זאת כמילה אחת, אלא באמת לחשוב כך: הדבר יצא לפועל רק אם ה' ירצה! כי הוא לבדו יעשה לכל המעשים.

במתן תורה עלו משה ואהרן להר סיני, ואחריהם נדב ואביהוא. כתוב במדרש (ויק"ר כ, י) שנדב ואביהוא הרהרו בליבם, מתי אנחנו ננהיג את הדור... זה היה הרהור בעלמא. הרי נדב ואביהוא היו צדיקי עולם, הם היו היחידים מלבד משה ואהרן שהורשו לעלות בהר! ובכל זאת הרהור הזה עמד להם לרועץ, כי הקב"ה שהוא בוחן כליות ולב אמר להם "אל תתהלל ביום מחר" ובסופו של דבר עלו בסערה השמימה ביום חנוכת המזבח - א' בניסן.

אל תתהלל ביום מחר. אל תחשוב: אני אצליח, אני אעשה, אני אעבוד, אני אתקדם. אני? מי זה אני? היום כאן, ומחר - מי יודע? אלא תחשוב: בעזרת ה' אצליח, אם ירצה ה' אעשה, בסייעתא דשמיא אעבוד, ברצות הבורא אתקדם.

יהא שם שמיים שגור על פינו, ונעמיק בתוכנו את ההכרה כי הקב"ה מנהיג את העתיד, בדיוק כמו את ההווה והעבר, נסמוך עליו, נישען עליו, נתחזק עוד ועוד באמונה וביטחון, וברצות ה' נעשה ונצליח.

(מתוך שיעור 4-243 בשער הבטחון. לשמיעת השיעור הקישו 4 לאחר בחירת השפה, או בחיגו ישיר 02-3011904.)

בקשו רחמים מרובים
עבור האברך ר' יצחק בן בישא (קלצקין) הי"ו
קו לחלוקת פרקי תהילים: 077-4822963

אנחנו יודעים מעט מאוד על מה שעבר עלינו ועל מה שקורה עימנו ברגעים אלו ממש, אבל בכל זאת אנחנו חווים את החיים שלנו ובקרבתנו נמצאות חוויות העבר וההווה. העתיד - נעלם.

אין לנו מושג מה הולך לקרות וחוסר הוודאות הזה מעורר קשת של רגשות ומחשבות. הפתעות של שמחות, תקווה ושמחה, ציפייה והתרגשות, פחד וחרדה? המשותף לכולם הוא שאף אחד לא יודע מה מחכה לו בעתיד. אז איך צריך אכן להתייחס אל מה שעוד לא בא לעולם? אומר רבינו על הבוטח בה' שאיננו שמח בעתיד ולא יאבל לו כמו שאמר הכתוב (משלי כז, א) "אל תתהלל ביום מחר".

אנחנו יודעים שיש טעם לחשוב על העתיד במבט חיוני ואפילו מצווים לחשוב על כך, שהרי אמרו חז"ל (שבת לא, ב), עם כניסתו של אדם לדין שואלים אותו, "ציפית לישועה?" קיווית שתצא מהמצב הקשה ושהקב"ה ישלח לך עזר וסיוע? האם בימי הגלות ביקשת גאולה? החשיבה על אודות העתיד צריכה להיות באופן שתולים עיניים לשמיים, מתפללים ומקווים לטוב, מצפים לישועה ובוטחים בבורא עולם שאכן כך יהיה.

לכאורה היינו חושבים שזה טוב מאוד להיות שמח מהעתיד, הן אנחנו מאמינים שיהיה טוב, ברחמי הש"ת, אך הנה אומר לנו רבינו שהבוטח 'איננו שמח בעתיד', ועלינו להבין מה פסול יש בשמחה על מה שעתידי להגיע? כדי להסביר זאת מביא רבינו את הפסוק ממשלי "אל תתהלל ביום מחר", וכך, לפי פירוש הפסוק, נבין איזו שמחה מהעתיד אינה רצויה.

העיון במפרשים מעלה שאין להתהלל במעשי האדם העתידיים.

יש אשר בן אדם מתרברב ואומר, מחר אעשה משהו רציני וארויח הרבה כסף, מחר יגיע לי ארון חדש ותראו איך כל הבית הופך להיות מסודר. הוא מתהלל בתוכניות שלו, ברעיונות שלו, בחגיגות שהן פרי דמיונו, שאותם יבצע מחר.

אך מחר, כך ממשיך הפסוק, "כי לא תדע מה ילד יום".

האבן עזרא מפרש זאת על מעשה הצדקה. בן אדם מבטיח שהוא ייתן צדקה, כן כן, הנגיד הנכבד מבטיח 'אני תורם מאה שמונים אלף דולר לכבוד הבניין החדש'. כולם כבר שמעו

קו השגחה פרטית

אידיש. עברית. אנגלית.

הצטרף גם אתה לרבות היהודים מכל העולם ששינו את חייהם, חייג:

מארץ ישראל 02-30-11-300 • מארה"ב 151-86-130-140 • מאנגליה 00-330-3900-489 • מבלגיה 00-380-844-28

מזרח אפריקה 271-0157-9256 • מארגנטינה 3988-4031 • מאוקראינה 380-947-100-633 • קו נשים - שלוחה 4 בתפריט הראשי

ניסיון שבכל יום

סיפורי השגחה מופלאים שסופרו ב"קו השגחה פרטית"

לחיים! לחיים!

מדבר יהודי מלונדון. הסיפור שלי התחיל ביום הכיפורים תשפ"ה, בין מנחה לנעילה. יהודי יקר מבני הקהילה אסף את הילדים לחברת תהלים ואמר אתם את כל שירי המעלות, כמו שהוא נוהג בכל שבת קודש. אברכים רבים הצטרפו לתפילה הנרגשת, להבל פיהם של תינוקות של בית רבן.

גם אני וגם ידידי הצטרפנו לאמירת התהלים. קולות הילדים הטהורים התמזגו עם הקולות הבוגרים של האברכים. משהו בהתאספות הזו, שלא כתובה במחזור, הביא מתיקות מיוחדת והתעוררות גדולה.

חזרנו למקומנו, וחברי נתון תחת רושם התפילה הזכה, חיזק את עצמו בקול ואמר לאחזני, "אה, הולכים עכשיו להתפלל תפילה נעילה, תפילה קדושה, אפשר לפעול ישועות!"

חייתך, אבל הוא התבונן בי במבט מלא משמעות, כאומר, הרי אנחנו יודעים שיש לך בת בוגרת שמצפה לשידוך שלה. "מה השם?" הוא שאל. אמרתי לו את שם בתי לתפילה ואז החזרתי לו, "גם אתה מצפה לישועה עם הבן שלך. תן לי את השם שלו לזיווג הגון".

החלפנו את השמות בינינו, שמות של הילדים וציפייה של האבות לראות אותם מקימים בית ווראים אור ושמחה בחייהם. כל כך הרבה מקופל בשיח הקצרצר הזה, לפני שהגבאי דופק על השולחן ושליח הציבור מתחיל לסלסל את הקדיש המרגש שלפני נעילה.

התפללנו זה על ילדו של זה.

רוב השנה כבר חלפה. בבי' באלול תשפ"ה זכיתי לארס את בתי ד' עם חתן הגון למזל טוב.

השמחה עלתה על גדות הלב. עד מהרה הופצה הידיעה כי זכינו לארס את ביתנו, המזל טובים מידידים ובני משפחה הגיעו בזה אחר זה, ובתוך בליל הטלפונים שאני מאחל לכל אבא בישראל הגיע טלפון ייחודי. על הקו ידידי שמקומו בבית הכנסת סמוך למקומי והבשורה המדהימה בפיו: "הבן שלי נהיה חתן!!!!"

זו הייתה שמחה כפולה ומכופלת. לא רק השמחה בישועה, לא רק האושר כי שנינו נושענו, אלא הארת הפנים ממרומים. לו היה כל אחד מתארס בתאריך שונה, לא היינו יכולים לראות בעיניים את השפעת התפילות שלנו, אבל הקב"ה זימן את שתי השמחות לאותו יום, להראות לנו את חביבות תפילותינו, איך האכפתיות לזולת פעלה גדולות ונצורות, איך התפילה זה על זה ביום הקדוש עלתה עד כיסא הכבוד, להביא שפע וברכה, ישועה ושמחה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 298.)

עד מוצאי שבת זה יעבור

יום שיש, אני עוסק במרץ רב בהכנות לשבת קודש, חוזר מקניות של צורכי שבת והולך לקחת את בני מהחידר. בדרך, בעודי אוזח בשקיות הרבות, אני הולך מהר כאילו השעון ואני בתחרות. איכשהו, לא ברור איך, מתעקמת לי הרגל.

ברגע הראשון אני מרגיש כאב חד אבל מבין שזה נסבל ויכול להמשיך בדרך. הדרך אצה לי, אבל רגלי אינה משתפת פעולה כמקודם. כבר לא כל כך מהירה וכבר לא כל כך קלה. אני סובל בדומייה, ובסופו של מסלול ארוך אני מגיע הביתה ומביא עימי את הילד שלנו, את הקנייה הגדולה, ואת הכאב ברגל. כאב חזק שהולך ומחריף.

עד שבת אני מבין שהכאב הזה אינו תמים כל כך, כי הוא משכיב אותי במיטה ומונע ממני ללכת לבית הכנסת להתפלל במניין. ראשי מתמלא בדאגות, מה יהיה בשבוע הבא? איך אני הולך לעבודה, וכיצד אספיק כל מיני הספקים חשובים וסידורים דחופים שמחכים לי? אני לא יכול להיות מרוחק לבית, בטח שלא למיטה, מה אני עושה? מאין יבוא עזרי?

ואז אני נזכר שיש פעולה מסוימת שאני צריך לעשות עם הרגליים שלי, והיא יכולה לעמוד לי לזכות. הבטחתי לחברי שאלך בשבילי במוצאי שבת לכתובת מסוימת כדי להביא לו מצרך חשוב, משהו שקשור לפרנסה שלו. זו לא פעם ראשונה שאני הולך לעשות זאת. פעמים רבות הוא מבקש ממני שאעזור לו בעניין, וכמו שאני מכיר אותו זהו חסד גדול. נכון שזה עניין של פרנסה, ולכאורה אם הוא מרוויח גם אני צריך להרוויח משהו על הדרך, אבל כאן זה סיפור אחר. זה יהודי שגורלו לא שפר עליו, ואם אפשר לעזור אני עוזר. הפרנסה שלי מגיעה אליי בדרכים אחרות.

חתימה לחיים

בבית המדרש שלנו קמה התעוררות מבורכת בעניין השתיקה בעת התפילה. בחסידות שלנו נערכה חתונה גדולה, ולזכות החתן והכלה, וכן בשביל לזכות בעצמנו בכל ההשפעות הטובות שהשמחה מביאה איתה, החלטנו להתאגד יחדיו ולחתום על התחייבות שלא לדבר בשעת התפילה, מתחילתה ועד סופה, במשך ארבעים יום.

היום הארבעים כוון ליום של השבע ברכות האחרון. בין החותמים היה יהודי נכבד שליט"א שזכה לחתן את רוב ילדיו, יהודי של צורה שדי להביט אחריו כדי לקבל מושגים ביראת שמיים ובכבוד בית המדרש. מאז ומעולם אני זוכר אותו נשמר מדיבור בעת התפילה, ולכאורה כל ההתאגדות הזו לא נועדה בשבילו.

כשראה שהציבור מתאגד ומתאחד יחדיו הוא ניגש וחתם גם את שמו על הקבלה הכללית, לחזק את העניין ולהתחזק בעצמו ביתר שאת.

ביום הארבעים, היום של השבע ברכות האחרון, אירע הדבר.

כידוע, באמריקה יש מושג שנקרא 'קאנטרי' - אזור כפרי, יישוב מרוחק מהמרכז העירוני, עם נוף נפלא ותנאי מושב. בימי הקיץ בני הישיבות עוברים ללמוד במשך חודשיים בקעמפ שבקאנטרי. עיקר הפעילות של המקום היא בקיץ, אך יש מקומות כאלו שפתוחים גם בחורף. למקום כזה שם היהודי הנכבד את פעמיו, להכין אותו לימי החורף הקרים.

כיוון שבמקומנו הקור עז במיוחד, צריך להכין את צינורות המים ולרוקן אותם לגמרי כדי שלא יתפוצצו מפני הקור. איך עושים זאת? לוקחים מכונה שמפעילה לחץ אוויר חזק מאוד, ובלחץ האוויר נדחפים המים החוצה. כדי להיות בטוחים שהפעולה אכן נעשית כראוי בודקים אם אכן יוצאים מים מהברז שמחובר לצינור.

מידענו הפעיל את המכונה שמחוללת לחץ אוויר וחבר אותה לדוד מים ישן, עשוי ברזל. הוא לחץ על הכפתור המתאים ועזב את המקום כדי לבדוק אם יוצאים מים מהברז המתאים.

המכונה עבדה היטב, המים זרמו מהברז, הצינורות החלו בתהליך ניקוי שיהפוך אותם ליעילים עם החורף הקרב והמפעיל עזב בשביעות רצון את הברזים, חזרה לכיוון המכונה. באותו רגע נשמע פיצוץ אדיר. הדוד הישן התפוצץ וחלקיו התעופפו בעוצמה לכל עבר.

הדוד כבר היה חלוד, ברבות השנים הוא הלך ונחלש, עד שלא עמד בלחץ שהופעל עליו.

אם זה היה קורה מייד עם הפעלת הלחץ, איננו רוצים לחשוב על מה שהיה יכול לקרות. אם זה היה קורה מאוחר יותר, כאשר המפעיל כבר ניצב שוב ליד המכונה, גם אז היינו מעדיפים שלא לדבר

יהודים שלקחו על עצמם שותפות בהפצת האמונה בעולם מעידים על ישועות בכל תחומי החיים.

הסיפור הבא יכול להיות שלך! התקשר עכשיו: 02-30-11-5-11

חפצים אמונה רואים ישועות

שכונה שלימה נתרמה לזכות

גליה גלית בת מזל לרפואה שלמה לעיני חיים פנחס יעקב בן ר' צבי אריה ת.צ.ב.ה. זיווג הגון לדבורה בת דינה לאה חיים אליהו בן שרה לזיווג הגון לעיני עין בת לאה ת.צ.ב.ה. נעמה בת רינת להצלה בכל העניינים וכל הישועות לעיני אריית בת חביבה אביבה ת.צ.ב.ה. אורה בת שרה לבריאות איתנה ושתזכה לראות נחת מכל צאצאיה דורות ישרים מבורכים דוד מנחם בן מיכל והדסה מושא בת שושנה וכל יוצי"ח שיוזכו להתחזק תמיד באמונה וביטחון בכל ישותם וסיד' ברו"ג בכל העניינים

אני פותח בתפילה נרגשת לה' יתברך, המכין מצעדי גבר, ומבקש שאזכה לקיים את מצוות החסד גם במוצאי שבת הקרוב, שאוכל ללכת להביא את מה שהחבר ביקש ושארגיש טוב. שהרגל לא תכאב, שלא אצטרך גבס ולא קיבוע ולא שלושה ימי מנוחה. לא כלום.

לצער, המצווה שקיימתי עד היום לא הייתה כל כך מושלמת. כשהייתי יוצא מהבית למטרה הזו הייתה מתעופפת בבית איזושהי אמירה על אודות אותו יהודי שאני עוזר לו, משהו על הקשיים שלו והחולשות שלו או על זה שהיה יפה אם היה מציע לי תשלום.

הבטחתי לאבי שבשמיים שאני אעזור לבן שלו בשלמות, שאני לא אדבר עליו שום מילה לא טובה, חלילה, שהגנה עכשיו אני נוכח לדעת כי החסד שאני עושה איתו הוא זכות בשבילי, וכמה שישלם לי זה לא מגיע לשוויה של רגל בריאה והליכה תקינה. אגא, תזכה אותי לעשות את החסד במוצאי שבת כמו שהבטחתי, עם רגליים בריאות!

הרגשתי שה' שמע לתפילתי ואמרתי לבני ביתי שעוד במשך השבת ודאי נראה שיפור והרגל תבריא.

בכל זאת דאגנו. אחרי הסעודה הלכתי למוקד חירום באזור. הרופא הנוכרי בדק ואמר שזה נראה כמו נקע או גיד קרוע, והזהיר לא לדרוך על הרגל.

קיבלתי את דבריו והשתדלתי לקיים את הוראתו. לנוות ביתי אמרתי שאני בטוח שהעניין יסתדר בעזרת ה', הרי יש לי חסד לעשות. שיתפתי גם אותה במחשבה שלי על אודות הדיבורים האסורים, וקיבלנו עלינו ללמוד את הלך הלקח ולקיים את המצווה בשלמות, בלי פטפוטים מיותרים.

עוד בליל שבת השתפר המצב פלאים. בבוקר כבר יכולתי ללכת לבית הכנסת ועתה, אחרי ערבית של מוצאי שבת, אני הולך כרגיל ללא כל כאב, מודה להקב"ה שריפא אותי ומודה גם לאותו יהודי שבזכותו אני מהלך בקלות על שתי רגליי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 299.)

תזכורת מתחת לרכב

איבדנו את הפלאפון. זו הייתה אבדה לא נעימה בכלל. עשרות אנשי קשר היו שמורים בו, וכמה תזכורות חשובות שמסובך למדי לשחזר אותן. אשתי הייתה אובדת עצות. היא זכרה שהפעם האחרונה שבה החזיקה את הפלאפון הייתה ברכב המשפחתי שלנו, אבל כאשר שלחה את הבן שלנו לחפש אותו שם הוא חזר כלעומת שבא. היא שלחה אותו שוב, והתקשרה לפלאפון, אבל זה שתק בעקביות. נראה שהפלאפון היה במצב 'לא זמין' או על פרופיל שקט, וכך נאלם קולו.

לא התייאשנו. האמת היא שהיה קשה מאוד להסתדר בלי פלאפון, וביממה האחרונה האפשרות לקנות פלאפון חדש עלתה כמעט כמספר הפעמים שאשתי הייתה זקוקה לו בדחיפות, אבל ניסינו להחזיק מעמד בכל זאת, מי יודע? אולי עוד נמצא אותו. בבוקר, בהגיענו לחניון, אנוחנו שומעים את קול צלצולו של הפלאפון. מאיפה? מתחת לרכב!

איך זה יכול להיות? הוא הרי לא זמין.

התעלומה נפתרה עד מהרה. אשתי נרשמה לקבל תזכורת לשמור על לשונה בכל שעה עגולה. הצלצול של התזכורת מצלצל גם כשהטלפון אינו זמין, וכך הוא נשמע בדיוק כשהיינו לידו.

ההתחזקות בשמירת הלשון הביאה למציאת האבדה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 302.)

התחלה מוצלחת

שלום וברכה, מדבר אברך ממודיעין עילית. במוצאי שבת פרשת לך נפגשתי לראשונה עם בחור יקר בן תשע עשרה. לא רק איתי הייתה זו פגישתו הראשונה בחיים, אלא גם עם הגמרא. זהו גיל קצת מאוחר כדי להתחיל, אבל עם רצון טוב וסייעתא דשמיא הוא בודאי יצליח. הרי תורה מונחת בקרן זוית וכל אחד יכול ליטול אותה, גם אם לא התחיל בגיל החיידר.

בעלי ניסיון אמרו לי שאם לפגוש את הגמרא בפעם הראשונה, עדיף לעשות זאת בסוגיה של 'אלו מציאות', שבמסכת בבא מציעא.

אמרתי לבחור, "בוא נתחיל. תביא מסכת בבא מציעא".

אבל הוא אמר, "אין לי ספרים בבית, רק גמרא אחת, בבא קמא".

"בסדר, תביא בבא קמא", קיווייתי שאסתדר גם עם זה.

הוא ניגש לארון, הוציא את הכרך היחיד של גמרא שהיה שם, ואז אמר לי בהפתעה, "זה לא בבא קמא. זה בבא מציעא!"

התרגשנו. ראינו בזה הארת פנים, איך הקב"ה כבר הכין לנו את הגמרא כדי שהלומד החדש ייכנס בשערי הלימוד בצורה הטובה ביותר, בעזרת השם.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 303.)

על זה.

אבל זה קרה כשהוא היה

בדרך חזר, שמע את הפיצוץ

והיה מסוגל לפעול ביישוב הדעת.

איננו יודעים חשבונות שמיים, אבל

העובדה שנס הצלה אירע בדיוק ביום

הארבעים לקבלה הכללית של הקהל, שלא לדבר

בשעת התפילה, אומרת את שלה.

מה גדול כוחה של התאחדות לדבר מצווה.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 300.)

מסלול של תפילה

בכולל שאני לומד בו ישנם כמה מסלולים. בכל מסלול לומדים משהו אחר, ובהתאם לכך מתגבשת קבוצה של לומדים. ברגע שנכנסים למסלול מסוים יש התחייבות להמשיך וללמוד בו תקופת זמן, לא כל כך פשוט לעבור ממסלול למסלול.

אני התחלתי את דרכי במסגרת אחת, אבל רק אחרי שנכנסתי עמוק יותר גיליתי שזה לא בשבילי. סגנון הלימוד והנושא היו כבדים לי, הם לא התאימו לאופיי, וכשמעתי שבמסלול המקביל לומדים בצורה שונה לגמרי הבנתי כי בעצם אני מתאים לשם.

ביקשתי מהאחראי לעבור למסלול השני, אבל הוא רק הזכיר לי את הכללים. אי אפשר.

המשכתי את לימודי בכולל מדי יום, ידעתי כי ניסיון זימן לי ה', לדבוק בלימוד תורתו גם כשקשה, גם כשהסוגיה אינה מאירה פנים ואופן הלימוד אינו תואם ממש את 'מה שלבו חפץ'. יחד עם זאת ניסיתי שוב ושוב לעבור למסגרת השנייה.

תניתי את כאבי באוזני אחד מידידי והוא אמר לי, "התפלל על זה? אני מציע לך להשקיע בתפילה על הכולל שלך".

קיבלתי את הצעתו, התחלתי להקדיש לעניין כמה פרקי תהלים, וביקשתי מה' כמה פעמים ביום שאזכה ללמוד במקום שליבי חפץ ולעבור למסלול השני.

ביום מן הימים הגיעה ההזדמנות. כמה וכמה אברכים עברו למסגרת המבוקשת, אבל כשאני ניגשתי לאחראי הוא דחה אותי.

המשכתי להתפלל. ידעתי, אין לי מה להאשים את האחראי, הוא רק שליח. כשהקב"ה ירצה, גם הוא ירצה לעזור לי.

בוקר אחד בדרכי לכולל עצרתי טרמפ. בדרך שוחחנו מעט. "מה אתה לומד?" שאל אותי המארח. סיפרתי לו. סיפרתי לו גם על רצוני לעבור ועל תשובתו של האחראי.

"אתה מתכוון לרב שי?" הוא שאל.

השבתי בחיוב.

"אני מכיר אותו. אנסה לדבר איתו".

בזה הסתיימה השיחה וגם הנסיעה הקצרה. את ההמשך חוויתי כאשר סוף סוף הגיעה הישועה והאחראי אישר לי את המעבר.

ראיתי בחוש איך הקב"ה נענה לתפילתי.

(ניתן לשמוע את הסיפור בשלוחה 33 אחרי בחירת השפה, סיפור מס' 301.)

קח שותפות קבועה בהפצת "השגחה פרטית" לכל יהודי בכל העולם ותזכה גם אתה לראות ישועות בכל העניינים.

התקשרו עכשיו למוקד הישועות: 02-30-11-5-11

בעמדות נדרים פלוס
ע"ש השגחה פרטית

משלוח בדואר
ת.ד. 5475 ירושלים

או בהעברה לבנק לאומי
57390056 חשבון
ע"ש השגחה פרטית אמונה ובטחון ע"ר

חפצים
אמונה
ומחיים
נפשות

אני עובד בתלמוד תורה ובתקופה האחרונה זומנתי לשיחה אצל המנהל. הוא עדכן אותי על סדרת שינויים ונהלים חדשים שנכנסים לתוקף. בין הדברים הוא הודיע לי על נוהל שמשמעותו קיצוץ כמה משעות העבודה השבועיות שלי. הבשורה, שיתכן שהייתה מערערת אדם אחר, התקבלה אצלי בשלוחה. כמאזין קבוע לקו השגחה פרטית, השומע את השיעורים והתכנים הנפלאים שאתם מביאים, ידעתי בבירור שלא המנהל הוא המפרנס שלי. לא נבהלתי, המשכתי בשגרת יומי, ניגח, ללא דאגה. זמן קצר לאחר מכן הפרט הזה הסתדר בצורה מפתיעה וטובה הרבה יותר: המנהל פנה אליי והציע לי עבודה חדשה - קלה ונוחה יותר, כל זאת במשכורת גבוהה יותר. אני מודה לכם מעומק הלב על התוכן הנפלא שאתם מביאים, שמחזק אותנו באמונה וביטחון ומזכיר לנו את האמת הזו בדיוק ברגעים שצריכים חיזוק. תודה לכם.

לשונם הזהב

השגחה פרטית בספרים הקדושים

האדם צריך להשתדל לפרנסה

כשיסתכל האדם בנמלה שהיא בריה קטנה ותכין בקיץ לחמה ואגרה בקציר מאכלה, ילמד מדת החריצות ויבין כי ה' נותן לחם לכל בשר ומכין מזון לכל בריותיו אשר ברא, בשנתן בהם טבע לבקש טרפם בעת הראוי ומדבר הראוי, ולכן האדם אחר שנתן בו מדע והשכל, צריך שישתדל בהשגתו ולא יתירשל בזה, כי ברכת השם היא תעשיר למכנים עצמם לקבל אותה, כמו שאמרו רבותינו ז"ל, למען יברכך ה' אלהיך, יכול יושב ובטל, תלמוד לומר בכל מעשה ידך אשר תעשה.

(ספר העיקרים לרבי יוסף אלבו, מאמר ג' פ"א)

האדם מקפח את פרנסתו

הפרנסה לאדם היא קיומו, ואם היה האדם חסר הפרנסה שהוא קיום מציאתו, אין זה מפעלות הפועל שיפעל פעולה שאין לה קיום ועמידה, אבל מגדר הפועל השלם שיהיה פעולתו בשלימות, לכך אמר ראינו מימך חיה ועוף וכו' כי כולם מתפרנסין בלא טורח, כי הטורח גם כן חסרון אליו, וכבר בארנו כי כל פעולה אי אפשר שתהיה בה חסרון, ולפיכך נמצא בכל הנמצאים שיש להם פרנסה בלא טורח ובלא עמל כאשר ראינו, ומכל שכן היה ראוי זה לאדם אשר הוא מבחר מן הנמצאים, וכן היה קודם שחטא האדם עד שהורע את מעשיו וקפח פרנסתו, והנה גם כן אור הקללה אם הוא רשע הוא מוסיף עוד קללה על הקללה הראשונה.

(מהר"ל מפראג אגדת הש"ס קידושין פב)

לכל אדם יש כדי פרנסתו

אמת שהעושר והעוני תלוי במזל, עם כל זה מציאות הפרנסה אי אפשר למזל שיסרים, כי אם האדם היה מסתפק בהכרחי ולא היה רודף אחר המפורסמות והיה מכלה כל ימיו אחר המושכל, בלתי אפשר הוא שיחסר לו אותה הפרנסה ההכרחית, כי האלקים עשה את האדם ישר והמה בקשו חשבונות רבים, ואם כן האדם עצמו גורם שאינו מסתפק בהכרחי ורוצה מותרות, ועונותיו קפחו פרנסתו, רוצה לומר, בשאינו שבע עם אותה הפרנסה הנמצאת, כי ירק עשב לאוכלה ומים לשתות בלתי אפשר הוא שיחסר לו.

(לחם שלמה ר"ש הלוי הזקן סימן של"ו)

שרחת הפרנסה לזכות במצוות

והדבר יפלא מדוע האדם שהוא תכלית הבריאה מוכרח לעבוד ולבקש אחר פרנסתו ולא תבא הפרנסה אליו הביתה, אולם גם בזה ניכר מעשה ה' כי טובה, לו היה האדם בפרנסתו כיתר הנבראים, מצוות רבות תבטלנה מאין להם מקום וצורך, כי לו באה פרנסת האדם הביתה ועניים ועשירים נשתו, לא היה מקום למצות הצדקה, ולא היה מהצורך להראות אותות אמונה כשלם הנושה את אשר נושים בו, ולקיים מצות פריעת בעל חוב, כן לא היה מקום לתפילה, כי לו היה לאדם כל מחסורו בלי עמל ויגיעה, ולו היה לבו נכון בטוח כי כל הצרכותו תגיע עדיי בלי דאגה, לא שפך שיחו את פני קונאו ובוראו וכו'.

(בית צחק ע"ת מהר"ר יצחק שמעלקיש ז"ל, בשלח מאמר ס"ז)

יש לכם מאמר מחזק מהספרים הקדושים? שלחו אלינו. (עדיפות תינתן למאמרים הקשורים לפרשת השבוע או לענייני דיומא) | במייל 023011300@gmail.com | בפקס 02-6599189

בית מאיר באור של אמונה

זוהי חוויה אחרת של חיים - חיים של ביטחון ושלווה, חיים עם ה' יתברך.

בימי החנוכה-ימי האור והחיזוק, הכניסו את האור הביתה עם

המגזין החודשי "השגחה פרטית לכל משפחה".

חיזוק לכל בני הבית - תוכן ועומק, חוויה מרוממת, ראיונות מרתקים, כתבות מפעילות ושיתופים אישיים מהחיים.

מגזין שמעניק לילדים שעות של הנאה ותעסוקה, יחד עם מסרים נצחיים של אמונה וביטחון.

2 מגזינים בגיליון אחד

זה הזמן להביא הביתה את האור שנשאר גם אחרי "זאת חנוכה".

חייגו כעת:

02-502-2-502

נקודה מתוך שיעור המופלא של הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א

ההסתפקות - יסוד הברכה והשפע

היא לאיסור לעשות כל שימוש בנרות חנוכה, אם כן מדוע בחרו דווקא בדוגמה של ספירת כסף?

בספר מאיר עיני חכמים (שער יז פ"א) מובא הסבר נפלא לדבר זה: הסיבה שרודפים אחרי הכסף נובעת "מחמת חסרונם החסר להם כפי תאות לבם, ויש שרוצים במותרות החסר להם, ובהם נטבעים כל העולם בסיבות ופעולות", וממשיך, "ובאמת באם היו אנו מאמינים בהשגחת השי"ת, בוודאי לא היו אנו צריכין לשום סיבה ופעולה כלל".

אך במצוות נר חנוכה, אומר בעל מאיר עיני חכמים, "אנו רוצים להמשיך אור חדש, בלתי שום סיבה ופעולה, בוודאי אסור להרצות מעות".

השי"ת מספק לכל אדם את מה שהוא צריך באמת. כאשר אדם מאמין בכך, הוא מסתפק במה שיש ולא נוצר אצלו שום חסרון, ואינו נצרך "לשום סיבה ופעולה" אלא ממשיך "אור חדש", שפע רב לו ולכל העולם.

הארה פרטית

מתוך שיעורי המשפיעים ב'קו השגחה פרטית'

מידת ההסתפקות במועט היא היסוד לחיים שלווים ורגועים.

כאשר אנו בוחרים להתמקד אך ורק בצרכים האמיתיים שלנו ומציבים גבולות ברורים שלא מאפשרים להיגרר להוצאות מיותרות, החיים הופכים לקלים יותר, שלווים יותר ונטולי דאגות. אפשר לראות לדוגמה שאחרי אכילה מספקת אנו חשים נינוחות ושלווה. אך נינוחות זו תושג רק אם אכלנו את הכמות המדויקת שנחוצה לגופנו, ואכלנו באיטיות. כך גם בכל תחומי החיים: הצבת גבולות נכונים מובילה לחיים טובים ושלווים.

רבים הם המתמודדים עם חסרון בפרנסה, אין בידם כסף מספיק לצרכים היומיומיים, דבר הגורר לחצים ומתחים.

גם בעניין זה, ההסתפקות במועט לא רק תביא חיסכון בכסף אלא גם תביא שפע וברכה במעט הכסף שיש.

במסכת שבת (כב.) מובא כי אסור לספור כסף מול נרות חנוכה. יש להבין מדוע הובאה רק הדוגמה של ספירת כסף. הרי ברור שהכוונה

שיעורי הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א נמסרים פעם בשבועיים באידיש ופעם בשבועיים בעברית, בשלוחה 2 < 3 (לאחר בחירת השפה)

העלון יוצא לאור גם באידיש אנגלית לקבלת העלון במייל 023011300@GMAIL

לשליחת סיפורים במייל: hphp6176@gmail.com